

פשרה לאומית = חוק פרשנות דווקנית אם יוצאים מנקודת הנחה שזו פשרה לאומית ז"א שכל הערכים נלקחו בחשבון שכן חברי הכנסת שבאו עם הערכים שלהם והתפשרו ובאו לידי ביטוי, בית המשפט לא יכול לבקש להביא ערכים אחרים, לא יכול לשנות או לתת פשרשנות מרחיבה, החוק שיקלל את כל שיקולים. בית המשפט צריך לתת את הפירוש הקרוב ביותר לפרוש המילולי של החוק ולהיות צמוד לחוק.

מעל לפשרה הלאומית יש את ערכי היסוד של החברה, צריך לבדוק את הפשרה לאור ערכי היסוד של החברה, צריך לוודא שהפשרה היא טובה, שהיא עומדת בערכי היסוד של החברה. תפקידו של בית המשפט הוא לבדוק אם הפשרה שהשיגו המחוקקים היא טובה.

בעבר, לא מספיק להגיד שיש פגיעה בערכי היסוד אלא אותו אדם שנפגע צריך להוכיח שיש פגיעה אישית בו. בית המשפט משתמש בגישה הדווקנית. כיום יש נטיה לפרשנות תכליתית שנותנת לשופטים מרחב שכן הם יכולים לפרש את החוקים לפי הראות שלהם ולא לדווק במילים עצמן.

כשבית המשפט מפעיל את הפרשנות התכליתית, כל שופט יכול לפרוש את החוק לפי דעתו ולכן הוא יכול להגיע לתוצאות שונות בניגוד לפרשנות דווקנית שדורשת ללכת לפי לשון החוק והתוצאה היא אחד לרוב.

ערכי היסוד של החברה מקרינים על שיטת המשפט והפרשנות שכן הם נותנים לשופטים את הכוח לקבל החלטות.

פסק דין ג'רג'בסקי - יצחק שמיר ויצחק מודעי סיכמו יחד שהם ירצו יחד בבחירות והתנו בחוזה מספר תנאים באם יזכו. ח"כ ג'רג'בסקי פנה לבג"צ בבקשה לבטל את ההסכם. בית המשפט מנסה למצוא את התחום המשפטי (אלומת האור) הנושא שייך (נזיקין, פלילי וכו'). בית המשפט בודק האם יש חוק שיכול לעזור במקרה, אם יש חוק בית המשפט מפרש את החוק ונותן את ההחלטה.

* אבל אם אין חוק שיאיר את המקרה דוחים את המקרה בית המשפט נותן תוצאות על פי חוק ואם אין חוק בית המשפט דוחה את המקרה. בית המשפט צריך אסמכתה חוקית כדי לתת פתרון. החוק שחל על המקרה הזה הוא חוק החוזים, שכן יש מעבר בית זכויות הדדיות וזו המהות של החוזה, אבל לאף אחד מהם אין זכות אישית שהם יכולים להעביר, יש להם זכות ציבורית-הם נבחרו לציבור לכן חוק החוזים לא חל על ההסכם הנ"ל שכן הוא נוגד חוקי יסוד לכן על בית המשפט לדחות את העתירה השופט ברק קבע כי אין התנהגות אנושית שלא נמצאת תחת המטריה המשפטית, בית המשפט יכול לתת פתרון להתנהגות האנושית. ישנן התנהגויות והחלטות שבית המשפט לא מעוניין להתערב בהן.